

บัดฝุ่น

พระอาจารย์สงบ มนฺตสนฺโต

เทศน์พระ วันที่ ๑๐ ธันวาคม ๒๕๕๘

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองแกว อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

ตั้งสตินะ ตั้งใจฟังธรรม ตั้งใจฟังธรรมเพื่อบ่มเพาะหัวใจของเรา หัวใจของเราเนี่ยเราบ่มเพาะของเราเพื่อให้มีสังขารมโน เพราะหัวใจดวงนี้เห็นใหม่เวลาเวียนว่ายตายเกิดในวัฏฏะ ผลของวัฏฏะเวลาเราจะมาเกิดเราไม่รู้ พ่อแม่เนี่ยเลี้ยงดูมา เลี้ยงดูมาเห็นใหม่ เรามีศรัทธาความเชื่อขึ้นมา เราไปขอ บวชกับอุปัชฌาย์ นี่เปล่งวาจาณะ ญัตติจุดตุลกรรมให้มาเป็นพระขึ้นมา

เวลาเป็นพระขึ้นมาเห็นใหม่ เราเป็นพระขึ้นมา เราบวชมาแล้วนี่เราหวังพ้นจากทุกข์ หวังพ้นจากทุกข์ เวลาทางของโลกเห็นใหม่ ทางโลกทางคัมแคบ เพราะเขาทำหน้าที่การงานของเขา ทางคัมแคบ เขามีเวลาปฏิบัติน้อย ทางของพระเป็นทางที่กว้างขวาง ทางที่กว้างขวาง ๒๔ ชั่วโมง ๒๔ ชั่วโมงนะ หนทางที่กว้างใหญ่ให้เราแหวกว่ายไป ให้เราพยายามเอาตัวเราพ้นจากทุกข์ นี่หนทางของภิกษุ หนทางของสมณะกว้างขวาง

แล้วกว้างขวางนี้เห็นใหม่ เรามีศรัทธามีความเชื่อของเรา เราบวชมาแล้วเพื่อความพ้นจากทุกข์ ถ้าพ้นจากทุกข์ เวลาสดชื่นเห็นใหม่ เวลาบวชมาแล้วนี้มีแรงปรารถนา นี่มีศรัทธามีความเชื่อของเรา เรากระทำของเรา แต่เวลาเรากระทำของเรา นักรบ บวชพระมาบวชพระมาเพื่ออะไร บวชพระมาเพื่อจะรบกับกิเลสไป ทางโลกเขามีหน้าที่การงานเขาก็ทำหน้าที่การงานเขาเพื่อเลี้ยงชีพของเขา เพื่อชาติเพื่อตระกูลของเขา

เวลาเราบวชเป็นพระขึ้นมาเห็นใหม่ ศากยบุตรพุทธชินโรส เราเป็นบุตรขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นศาสดาของเรา เราเป็นศากยบุตรพุทธชินโรส หน้าที่การงานของเรา เราจะรบกับกิเลสไป เราบวชมาเราบวชมาเพื่อจะรบกับกิเลส ถ้าเราจะรบกับ

กิเลสเราต้องมีสติมีปัญญา มีสติมีปัญญา มีสติมีปัญญาเพื่ออะไร มีสติปัญญาเข้าไปเพื่อจะค้นคว้า ค้นหากิเลสไป

กิเลสมันอยู่ในหัวใจของเรา กิเลสของคนอื่นเห็นไหม คุณ มันอยู่ในสังคมอยู่ในหัวใจของใคร มันก็เป็นโทษของหัวใจของเขา กิเลสในหัวใจของเขาจะบีบคั้นหัวใจของเขาจะทำให้เขามีความทุกข์ความยากของเขา เขาจะเพติดเพตินขนาดไหน เขาจะมีสติปัญญาขนาดไหน เขาก็อยู่ได้อำนาจของกิเลสของเขา มันเป็นเรื่องของเขา มันไม่ใช่เรื่องของเรา

ถ้าเรื่องของเราไป เรามีศรัทธามีความเชื่อของเราเห็นไหม เรามาบวชเป็นพระ ถ้าบวชเป็นพระนี่ตามธรรมวินัย ถ้ามันบวชแล้วมีอุปัชฌาย์ อุปัชฌาย์ของเราเห็นไหม เราต้องถือนิสัย การถือนิสัยนี้เราพึ่งพาอาศัยกัน เวลาเราเกิดมาเห็นไหม พ่อแม่เลี้ยงดูมา ตั้งแต่ไร้เคียงสา พ่อแม่เลี้ยงดูมา ตั้งแต่ตื่นเท่าฝ่าหอย กว่าที่จะเติบโตขึ้นมาส่งเสียให้มีการศึกษา มีการศึกษาขึ้นมาเพื่อให้เขามีอาชีพของเขา พ่อแม่หวังพึ่งเพื่อจะได้ดูแลต่อเมื่อยามแก่เฒ่า

อุปัชฌาย์อาจารย์เป็นศากยบุตรพุทธชินโรตด้วยกัน เป็นผู้ที่ได้รับการแต่งตั้งธรรมวินัย ๑๐ พรรษาขึ้นไปเป็นผู้ฉลาด บวชสังฆวิการิกได้ แต่ในปัจจุบันนี้เขาต้องขออนุญาต ต้องสอบ ต้องให้ได้อุปัชฌาย์มา ได้อุปัชฌาย์มาเห็นไหม บวชสังฆวิการิกขึ้นมาเพื่อเป็นศาสนทายาท การดูแลการรักษากันมันมีข้อวัตรระหว่างอาจารย์วัตร อากันคฤกวัตร อาจารย์วัตร วัตรของครูบาอาจารย์ของเรา เราจะดูแลของเรา เราพยายามพัฒนาของเรา เราจะมีการศึกษาของเรา

ถ้าเราศึกษาของเรา อย่างนี้มันเป็นเรื่องของธรรมวินัย เรื่องของสังคม แต่เวลาเราจะประพฤติปฏิบัติขึ้นมาเราจะป็นนักรบ เราจะรบกับกิเลสของเรา กิเลสในหัวใจของอุปัชฌาย์อาจารย์ของเรา ก็เป็นกิเลสของท่าน ถ้าท่านประพฤติปฏิบัติสมความปรารถนาของท่าน ท่านประพฤติปฏิบัติมีมรรคมีผลในหัวใจของท่านก็เป็นสมบัติของท่าน

เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าจะปรินิพพาน พระอานนท์เป็นพระโสดาบันคร่ำครวญร่ำร้องอยากให้องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ายังเป็นครูเป็นอาจารย์ เป็นผู้ดูแลต่อไป “อานนท์ เราบอกเธอแล้วไม่ใช่หรือ สิ่งใดสิ่งหนึ่งมีการเกิดขึ้นเป็นธรรมดา สิ่งนั้นทั้งหลายต้องดับเป็นธรรมดา แม้เราตถาคตก็ต้องตายไปในคืนนี้ เธอไม่ต้องเสียใจไปเลย เพราะเธอได้ทำคุณงามความดีไว้ ถ้ามีองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าในอนาคตกาล ผู้ที่จะอุปฐากองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าในอนาคตกาลก็ไม่ได้ทำดีไปกว่าพระอานนท์นี้หรอก พระอานนท์ทำได้ดีสุดความสามารถอย่างนี้แล้ว เธอได้ทำคุณงามความดีของเธอไว้ เรานิพพานไปแล้วอีก ๓ เดือนข้างหน้า เขามีทำสังคายนา เธอจะได้เป็นพระอรหันต์ในวันนั้น เธออย่าเสียใจไปเลย เธออย่าเสียใจไปเลย ให้เธอเข้มงวด ให้เธอเข้มแข็ง ให้เธอพยายามขวนขวายกระทำคุณงามความดีของเธอต่อไป”

นี่พระอานนท์คร่ำครวญ คร่ำครวญอยากให้องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ายังคงพระชนมชีพอยู่เพื่อจะให้ฝึกสอนพระอานนท์ต่อไป เพราะพระอานนท์เป็นพระโสดาบันใจ เป็นพระโสดาบันยังคร่ำครวญร้องไห้ขนาดนั้น เหมือนกับลูก เวลาพ่อแม่จะตายจากไปเนี่ยลูกมันไม่มีที่พึ่งที่อาศัย ไปเกาะกลอนประตูดูคร่ำครวญร้องไห้ ว่าองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าก็จะปรินิพพานแล้ว เราเองเราเป็นพระโสดาบัน เรายังต้องการคนดูแลรักษา ยังต้องการคนสั่งสอนอยู่ เราเป็นคนไร้พ่อแม่ มันมีความทุกข์ยากคร่ำครวญร้องไห้

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า “อานนท์ เราบอกเธอแล้วไม่ใช่หรือ สิ่งใดสิ่งหนึ่งมีการเกิดขึ้นเป็นธรรมดา สิ่งนั้นต้องดับเป็นธรรมดา เราไม่ได้เอาสมบัติของใครไปเลย เราเอาสมบัติของเราไปเท่านั้น” เอาวิหารธรรมในใจขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ตั้งแต่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสรู้ธรรมขึ้นมาเป็นศาสดา เป็นพระอรหันต์ ตั้งแต่วันนั้นวิหารธรรมมีความสุขวิมุตติสุขในใจขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ามาตลอดเลย

เพราะอะไร เพราะกิเลสมันตายไปแล้ว ครอบครัวยของมัน ลูกของมาร พ่อของมาร เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเยาะเย้ยมาร เรือน ๓ หลัง เรือน ๓ หลังคือความโลภ ความโกรธ ความ

หลง ยอดของเรือน ๓ หลังคืออวิชา เราได้หักยอดนั้นแล้ว องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า “เรา
ได้หักยอดของเรือน ๓ หลังนั้นแล้ว ความโลภ ความโกรธ ความหลง เรือน ๓ หลัง แล้วมันรวมยอด
เป็นยอดของอวิชา เราได้หักเรือนยอดของอวิชาแล้ว”

นี่ไง “มารเอ๋ย เธอเกิดจากความคำริชของเรา เธอจะเกิดในใจเราไม่ได้อีกเลย” เห็นไหม เรา
ไม่ได้ถึงเจ้า นี่เวลามีความสุขๆ อย่างนั้น ความสุขในใจขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า “เรา
เอาแต่กรรมของเราไป เราเอาแต่คุณธรรมของเราไป เราไม่ได้เอากรรมของใครไปเลย”

นี่ก็เหมือนกัน เวลาเราบวชมาแล้วเราจะเป็นนักรบ แล้วไปรบกับใคร จะไปรบกับใคร เห็น
ไหม คูสิ กองทัพระหว่างรบกัน เขามีรัฐมีแคว้นเขาถึงรบราฆ่าฟันกัน เขาแย่งชิงอำนาจกัน เวลา
ทางนักร้องหัวไม้เขาก็มีแก๊งมีพรรคมีพวก เขาก็รบทัพจับศึกต่อกัน ไอ้เราจะไปรบกับใคร สมณะจะ
ไปรบกับใคร บวชมาเป็นสมณะจะไปรบกับใคร นี่สมณสารูปผู้เสียสละมาแล้วตั้งแต่ฆราวาส สิทธิ
ตามกฎหมายเสียสละมาแล้วจะไปรบกับใคร จะไปมกใหญ่ไผ่สูง จะไปต่อกรกับใคร ไม่ได้

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเวลาให้บวชเห็นไหม เอหิภิกขุ องค์สมเด็จพระสัมมาสัม
พุทธเจ้าบวชให้เอง ถึงไตรสรณาคมน์นี้เวลาบวชขึ้นมา สุดท้ายแล้วผู้ตัจจุตถกรรม เวลาอุปัชฌาย์
จะบวชขึ้นมาให้กรรมฐาน ๕ เกสา โลมา นขา ทันตา ตโจ นี่ไงให้หรือคั่นให้คั่นหา ถ้าหรือคั่นให้คั่นหา
เกสา โลมา นขา ทันตา ตโจ ให้อยู่รุกรูขมูลเสนาสน์ ให้อยู่รุกรูขมูลเพื่ออะไร เพื่อให้มีเวลาไง เพื่อไม่
ต้องไปคลุกคลีกับใคร ไม่ต้องไปรับผิดชอบอะไร ไม่ต้องไปแบกหามสิ่งใด แล้วให้คั่นหา คั่นหา
เกสา โลมา นขา ทันตา ตโจ ผิวหนังนี้พลิกเข้าพลิกออก คูมันที่นี่ไง

ดูทำไม เขาไปกินแคบหมูนั้น หนังเขาเอามาทอดกรอบนุ่นจิ้มน้ำพริกอร่อย ไอ้นั้นมันเป็น
อาหาร นนั่นมันเป็นผู้ที่ฉลาด เขาเอาหนังหมูมาทำเป็นอาหาร แต่ของเรานี้มันหนังสดๆ มันยังมีชีวิต
อยู่ไง ถ้าจิตใจเราสงบลงมาได้ไง ถ้าจิตใจเราสงบมาได้ เราพิจารณาของเราได้ ถ้าเราเห็นของเราได้
มันสะท้อนหัวใจแล้วมันจะเห็นการสะท้อนกิเลสไง นี่ไงครอบครัวของมัน แม้แต่ลูกหลานของมัน

เรายังไม่เห็นมันเลย ลูกหลานของมันเห็นไหม ไร่เดียวสา ไร่เดียวสาของมารแต่มันเคาะหัวเราเล่น มันเคาะหัวมนุษย์นี่เล่น ไร่เดียวไร่เดียวสาของกิเลส แต่ไร่นี้กรบนี้มันเขกหัวเล่นอยู่ที่นี่ แล้วบอก นักรบ

นี่เงเราจะไปรบกับใคร ถ้าเราจะรบเห็นไหม เราบวชมาแล้ว เราบวชมาแล้วเรามีความตั้งใจ เราพยายามกระทำของเรา ถ้าทำของเราเห็นไหม เวลาเราสดชื่น เราแจ่มใส จิตใจเรามีหลักมีเกณฑ์ เราก็พยายามสู้กับมัน เวลามันเสื่อมถอย เวลาครูบาอาจารย์ท่านจะเป็นห่วงเป็นใย เป็นห่วงเป็นใย ตรงนี้ เวลามาประพฤติปฏิบัติเริ่มต้นมันก็เป็นได้ดี แต่เวลาอายุพรรษามันมากขึ้น เวลามันคุ้นชินมากขึ้นเห็นไหม นี่ไปคุ้นชินกับมันไป

เหมือนเลย คุณ คุณบ้านร้าง บ้านของใครก็แล้วแต่นะ ถ้ามันมีคนอยู่อาศัยเขารักษาดูแลของเขา บ้านนั้นจะไม่ค่อยชราคร่ำคร่าเห็นไหม เขาซ่อมเขาบำรุงดูแลของเขา บ้านไหนไม่มีใครอยู่ปล่อยไว้ เดี่ยวมันก็พัง มันก็ชำรุดเสียหายมันไป เพราะอะไรล่ะ เพราะไม่มีใครดูแลมัน นี่พอไปเป็นคุ้นชิน แล้วมันก็เป็นอย่างนั้น ฉะนั้นเวลาเขาจะมาฟื้นฟูมัน เขาต้องทำความสะอาดของมัน ทำความสะอาด เพื่ออยู่อาศัย เพื่อพัฒนาของเรา นี่พูดถึงว่าบ้านเรือนที่เขาบำรุงรักษา

แล้วเราล่ะ เราเกิดมาปฏิสนธิจิต เกิดในไข่ เกิดในน้ำคร่ำ เกิดในครรภ์ เกิดในโอปปาติกะ การกำเนิด ๔ เกิดมาแล้วมันชราคร่ำคร่าไหมล่ะ มันชราคร่ำคร่าไปแน่นอนเลย แต่จิตใจของเรามัน ไปคุ้นชินมันเลยไม่เห็นใจ แต่ถ้าใครมีสติมีปัญญามันเห็นนะ เห็นถึงความชราคร่ำคร่าของเราไป เห็นถึงศรัทธาความเชื่อที่มันอ่อนด้อย เห็นถึงความหย่าเปของเร ทำไมจิตใจเราเป็นแบบนี้ จิตใจของเรานะ ทำไมจิตใจเรามันไม่รื่นเริงเหมือนวันที่เราบวชใหม่ๆ เลย

วันบวชเข้ามาทำไมมันเข้มแข็ง มันตื่นตัวตลอดเวลาไป ทำไมตอนนี้มันเศร้า เหงา มันหงอย ทำไมตอนนี้มันจำเจล่ะ มันจำเจ มันหน้าด้าน ถ้ามันเป็นอย่างนั้น เห็นไหม เวลาเขาทำความสะอาดของเขา ถ้าสิ่งใดที่มันฝุ่นมันจับก็บัดฝุ่น เขาต้องทำความสะอาด เขาบัดฝุ่น บัดฝุ่นเก็บหยากเยื่อ เก็บ

ต่างๆ ที่มันรกชฎีเพื่อทำความสะอาด เขาก็ทำความสะอาดของเขา เขาทำความสะอาดขึ้นมาเพื่ออะไร เพื่อความน่าอยู่ เพื่อมันร่มเย็น นี่ไงเขาบัดฝุ่นของเขา

หัวใจเราละ ความจริงจังของเราละเราจะฟื้นฟูใหม่ ถ้าเราบัดฝุ่น บัดฝุ่นคือบัดสิ่งที่กิเลสมันครอบงำ เวลาสิ่งใดก็แล้วแต่ที่เก็บไว้ทิ้งไว้กลางแจ้ง เวลาลมมันพัดมาฝุ่นมันจะเกาะมันจะสกปรก นี่เหมือนกัน หัวใจของเราเนี่ยเวลากิเลสมันพัดมา เวลากิเลสมันพัดอารมณ์ความรู้สึกมาเห็นใหม่ มันพัดมาเกาะมาครอบงำหัวใจของเรา แล้วเรายอมจำนนกับมันซะใหม่ เรายอมจำนนของมันซะใหม่ เวลาฝุ่นหรือว่าสิ่งสกปรก เขามีวิธีการกำจัดมัน เราทำข้อวัตรทุกวัน เราทำศีลตาทุกวัน อุสึไบไม้ที่มันตกมันร่วงมานะเราต้องเก็บต้องกวาดมันเลย มันเก็บมันกวาด

ข้อวัตรปฏิบัติ ข้อวัตรปฏิบัติเพื่อทำข้อวัตรปฏิบัติตามครูบาอาจารย์ที่ท่านรื้อฟื้นมา แล้วเราทำแล้วเราทำตามธรรมเนียมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เห็นใหม่ เราเคารพครูบาอาจารย์ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ข้างนอกเราก็ทำ แต่ในหัวใจเราไม่ทำละ ถ้าเราทำเรามีสติปัญญา ทำสิ่งใดแล้วนี่มันระลึกได้ มันย้อนมาไง สิ่งความสกปรกโสโครกข้างนอกเราต้องดูแลรักษา แล้วกิเลสตัดหาความทะยานอยาก จีโลภ จีโกรธ จีหลง ความผลอไหล ความไม่เอาไหน ความจำเจหน้าด้านในใจเนี่ย ทำไมมันไม่ทำ มีสติยับยั้งมันสิ

ถ้ามีสติยับยั้งมัน เนี่ยด้วยปัญญาเก็บกวาด เก็บกวาดบัดฝุ่น บัดความไม่เอาไหน บัดความพลั้งผลอ บัดความท้อแท้ บัดความที่ว่ำนอนจมอยู่กับมัน ต้องบัดต้องกวาด ทำความสะอาดหัวใจ ทำความสะอาดมัน ทำความสะอาดด้วย ศีล สมาธิ ปัญญา ด้วยศีลเห็นใหม่ ศีลก็คือความปกติของใจ ถ้าใจมันปกติมันมีกำลังของมันขึ้นมา สิ่งนี้มันจะเกาะไม่ได้ แล้วเราปล่อยไว้ให้มันครอบงำเราซะใหม่ ปล่อยให้สิ่งสกปรก ถ้ามันเป็นสารพิษ มันเป็นสิ่งที่มันเป็นพิษขึ้นมาเนี่ย มันทำแล้วมันกัดกร่อน มันกัดกร่อนหัวใจนะ พอกัดกร่อนเข้าไปแล้วเราก็เจ็บปวด ทุกข์ มีแต่ความทุกข์ความยากทั้งนั้น

แต่ถ้ามันมีความจริงเห็นใหม่ นี่นักรบ เราบวชมาแล้วจะไปรบกับใคร คุณิ เวลาทางโลกเขา ต้องชวนขวยทำคุณงามความดีของเรา เราบวชมาแล้วเป็นพระ เป็นพระเขาต้องสงบเสงี่ยมสิ เขา ต้องนึมนวลสิ ความนึมนวลนี่มันเป็นสมณสาธูป เราเป็นสมมุติสงฆ์ บวชมาแล้วนี่มันบวชมาแต่ ร่างกาย บวชมาด้วยศรัทธาความเชื่อ บวชมาด้วยเราเกิดมาเป็นมนุษย์ เกิดมาพบพุทธศาสนา มนุษย์ เกิดมาแล้วเห็นใหม่ เกิดมามนุษย์ มนุษย์เป็นผู้ที่มีปัญญา มนุษย์ที่ชวนขวยหาคุณงามความดี นี่เป็น หาคุณงามความดีทางโลกเขา

เราเป็นผู้มีบุญนะ เพราะคนที่มึนบุญมันลุ่มลุ่มคิด ชีวิตๆ หนึ่งจะใช้ชีวิตอย่างไรก็ได้ คนที่เขาเห็น เขาจะใช้ชีวิตของเขาก็ได้ แต่ชีวิตของเราๆ เสียสละ เราเสียสละแล้ว สิ่งที่เขาชวนขวยเขาแข่งขันกัน ทางโลกเราเสียสละแล้ว เราเสียสละการแข่งขันที่เราเห็นได้ในทางเศรษฐศาสตร์ในการค้า นี่เรา เสียสละแล้ว แต่เราบวชมาเราบวชมาเป็นนักรบ เขาว่าบวชมาแล้วๆ บวชมาแล้วไม่ต้องทำอะไรเลย บวชมาแล้วเป็นผู้ดี มันบวชแต่ร่างกาย พอบวชร่างกาย เพราะมันบวชแล้วนี่เรามีครูมีอาจารย์ใช้ใหม่ หลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่น ท่านก็รื้อค้นมาแล้วเห็นใหม่ ถ้ารื้อค้นมาแล้วรื้อค้นมาในหัวใจของท่าน ท่าน ถึงได้วางข้อวัตร

วิธีการ วิธีการนะศีล สมาธิ ปัญญา เราเห็นภัยในวัฏสงสาร เราเห็นภัย เรามีสติปัญญา เราถูก คิดเราคิดของเราได้ว่าเราเกิดเป็นมนุษย์ เกิดมามีชีวิตนี้ ชีวิตนี้ดูสิมันจะใช้สอยอย่างไร จะใช้สอย แบบโลกมันก็ได้แบบโลก แต่ถ้าแบบโลกเราเสียสละ เรามาบวชเป็นพระ เราเสียสละมาบวชเป็น พระเห็นใหม่ ถ้าบวชเป็นพระในธรรมเนียมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า หนทางของสมณะ มันกว้างขวาง มันกว้างขวางเห็นใหม่ เรามีครูมีอาจารย์ทำเป็นแบบอย่างไว้ ถ้ามีครูมีอาจารย์ทำเป็น แบบอย่างไว้ เราพยายามทำของเรา แต่ทำให้มันเป็นจริงขึ้นมา

สิ่งที่จะประพฤติปฏิบัติขึ้นมาที่ไม่ได้เป็นความจริงมีแต่แบบอย่าง แบบอย่างเห็นใหม่ มันมี แต่วิธีการไง มีแต่วิธี มันทำแต่รูปแบบไปแต่หัวใจมันไม่เป็น หัวใจมันไม่เป็นเพราะมันไม่มีสติพอ ไม่มีสติสัมปชัญญะยับยั้งพอ ถ้ามีสติยับยั้งพอเห็นใหม่ นี่แล้วเราเดินจงกรมนั่งสมาธิภาวนามันจะ

ไปไหน ก้าวต่อก้าวนะ เดินจงกรมนี้ก้าวต่อก้าว แต่ถ้าก้าวไปนะก้าวไปด้วยขาดสติ ก้าวไปโดยความเหม่อลอยนี้มันก็ก้าวต่อก้าว แต่ถ้าก้าวต่อก้าว ก้าวด้วยมีสติ สติสัมปชัญญะเห็นใหม่ มันรู้ตัวทั่วพร้อม มันรู้ตัวของมัน รู้ตัวของมันเห็นใหม่ เขาต้องรู้ตัวทั่วพร้อม เขาเหยียดอย่างหนอนั้นนั้นก็สตาร์ทอีกอย่างหนึ่ง

ของเราเราก้าวไปตามปกติ ก้าวต่อก้าว แต่สติมันสมบูรณ์ ถ้าสติมันสมบูรณ์เห็นใหม่ ถ้ามันสงบระงับเข้ามา มันแปลกประหลาดแล้ว ถ้ามันแปลกประหลาดมันแปลกประหลาดที่นี้ มันแปลกประหลาดในหัวใจของเรา ถ้ามันแปลกประหลาดในหัวใจของเรา นี้แหละมันจะบัดฝุ่น บัดสิ่งทีเกาะเกี่ยวหัวใจ บัดสิ่งมันครอบงำไว้ ใฮนี้มันจะครอบงำใจของเรานะ มันครอบงำแล้วยิ่งถ้าเราไปคุ้นชินกับมัน ตายเลย นี่ไงเป็นนักรบๆ นักรบจะเขารบกับกิเลส นักรบกับความขุ่นข้องหมองใจของตัว

การจะเป็นนักรบเห็นใหม่ สมณสาธูปต้องให้อยู่ในกรอบ อยู่ในกรอบ สมณสาธูปนี้ก็มีกิริยาแต่หัวใจมันคืนรนอยู่ในใจ ใจนี้มันคืนรนโครมครามอยู่ในใจ แล้วทำอย่างไรให้มันยับยั้งได้ละ กิริยาภายนอกเขานุ่มนวลแต่หัวใจมันจะเชือดเขานะ แต่ถ้ามันเป็นความจริงๆ มันสงบ มันสงบระงับจากภายใน สงบระงับจากภายในเขาคูสติกัน เวลาห่มุ่สงฆ์ๆ เขาคูการเคลื่อนการย้ายไป เขาคูมีสติไม่มีสติ ถ้ามีสติขึ้นมาเห็นใหม่ มันมีสติจากภายใน ถ้ามีสติแต่ภายใน ความผิดพลาดข้างนอกมันไม่มีเลย เนียมมันไม่มีเลย

สิ่งที่มันจะมีไปเวลามันพลั้งพลอ พลั้งพลอที่มันเป็นอุบัติเหตุ อันนั้นอีกเรื่องหนึ่ง นี่มันไม่มีแสดงออกมานั้นหรือ ถ้ามันไม่มีแสดงออกมานั้นเห็นใหม่ นี่ไงมัน ไม่มีฝุ่นจับ ฝุ่นมันจับจะคร่ำคร่าไปหมดเลย มีแต่ฝุ่นเกาะไปหมดเลย แล้วฝุ่นมันเห็น ทุกคนเห็นแล้วก็รังเกียจ เขาไปวัดไปวาเกิน ถ้าวัดไหนก็แล้วแต่วัดร้าง พระอยู่ในวัดเต็มวัดเลยแต่ไม่มีข้อวัตรเห็นใหม่ เข้าไปในวัตรแล้วมันไม่น่ารื่นรมย์เลย แต่ถ้าไปวัดไหนของครูบาอาจารย์เราเห็นใหม่ เข้าไปแล้วมันน่ารื่นรมย์ มันที่อยู่ของผู้ทรงศีล ผู้ทรงศีลเขามีข้อวัตรปฏิบัติ วัดมันไม่ร้างไง ไม่ร้างเพราะเขามีข้อวัตรปฏิบัติของ

เขา ถ้ามีข้อวัตรปฏิบัติของเขา เพราะเขามีข้อวัตรปฏิบัติของเขา เขามีความสำนึกในใจของเขา เขาถึงทำหน้าที่ นึกใจของสงฆ์ ทำหน้าที่ของเขา

มีพระอยู่ในวัดเหมือนกัน แต่เขาไม่ทำข้อวัตรของเขาเลยเห็นไหม ฝุ่นมันจับในหัวใจ มันไม่เห็นข้อบกพร่อง มันไม่เห็นข้อเสียหาย มันไม่เห็น แต่ของเรานี้เราไม่ทำมันละอายใจ มันละอายใจเห็นไหม เราจะไม่ให้ฝุ่นของกิเลสฝุ่นความเห็นแก่ตัวมันเกาะกุมหัวใจของเรา ถ้ามันไม่เกาะกุมหัวใจนี้เราต้องตื่นตัวตลอดเวลา ถ้าเราตื่นตัวตลอดเวลา พังธรรมดาๆ ตอกย้ำนี้ ตอกย้ำในใจของเรา ถ้าเราคิดเข้าข้างตัวเองคิดว่าเราทำถูกหมดละ เราทำอะไรถูกต้องทั้งนั้น มรรคหยาบ มรรคละเอียด

มรรคหยาบๆ นี่ผลของท่าน คนที่เขามาทำทานเขาชวนขวยมาทำทานผิดตรงไหน ถูกทั้งนั้น ถ้าเขาทำสมประโยชน์ของเขา ในระดับของท่านไง ระดับของศีล ระดับของศีลต้องการความสงบแล้ว ระดับของท่านคือมีการเคลื่อนไหว มีการเคลื่อนไหวมีการกระทำส่งเสียงอีกที่กกริกโครม ระดับของศีล ระดับของศีลคือความปกติของใจ ระดับของภาวนาเขาต้องการสงบสังัด นี่พูดถึงกิริยาเฉยๆ นะ แล้วถ้ามันประพฤติปฏิบัติเห็นใหม่ ปุณฺณ กัลยาณปุณฺณ โสคาปัตติมรรค โสคาปัตติผล สกิทาคามรรค สกิทาคาผล อนาคามรรค อนาคาผล อรหัตตมรรค อรหัตตผล มันไปอีกไกลเลย

จะนั่นเวลาไปอีกไกลนี้ แต่ในเวลาหัวใจของคนที่มีฝุ่นเกาะ ไม่มีฝุ่นเกาะแล้วมันมีมรรคด้วย มีมรรค มีชวนขวย มีการกระทำ มีธรรมจักร จักรของปัญญามันเคลื่อนไหวในหัวใจ มันเห็นนะ โอ๊ย สติเขาสมบุรณ์ สติเขาสมบุรณ์เขาพยายามชวนขวยของท่าน อยู่กับใครไม่ได้ เวลาที่มันมีค่ามาก ทุกวินาทีมันมีประโยชน์หมดเพราะปัญญามันหมุนตัวๆ คำว่าหมุนตัวๆ มันหมุนเร็วกว่าเวลาอีก เวลามันเคลื่อนไปไม่ทันปัญญาอันนั้นหรือ ปัญญามันทันหมด แล้วไม่มีใครมาต่อกรมันได้เลย แล้วฝุ่นมันจะลงจับเกาะได้ไหม ฝุ่นมันจะเกาะหัวใจนั้นได้ไหม

เวลาคนที่เขามีมรรคมีผลในหัวใจของเขา เขาก็ทำของเขาด้วยความตื่นตัวของเขา ความตื่นตัวอันนี้มันมาจากไหน มันมาจากคนที่ล้มลุกคลุกคลาน มาจากคนที่ไม่เอาไหนอย่างเรานี้แหละ

ไปอ่านประวัติหลวงปู่มั่นหลวงปู่เสาร์ หลวงปู่เสาร์เวลาท่านเป็นมหานิกายแล้วท่านจะมา
 ญาติเป็นธรรมยุติ ท่านจะออกขวนขวาย คูสิ มั่นมาจากไหน หลวงปู่เสาร์หลวงปู่มั่นเป็นครูบา
 อาจารย์ที่เราเคารพนับถือมากนะ แต่เริ่มต้นที่หลวงปู่เสาร์หลวงปู่มั่นท่านจะประพฤติปฏิบัติใหม่ๆ
 ไปอ่านประวัติของท่านสิ มั่นมาจากไหน แล้วเรามาจากไหน

เราก็เป็นคนเหมือนกัน เราก็ล้มลูกคลุกคลาน มันจะเป็นทองคำมาจากไหน ทองคำมันมาจาก
 เหมือง มันต้องทำเหมือง มันต้องไปขุด มันต้องแยกแร่ธาตุ มันต้องหลอม กว่ามันจะเป็นทองคำ
 ขึ้นมา นี่หัวใจเราก็เหมือนกัน เราจะไม่มีอำนาจวาสนาเชียวหรือ เรามีนะ เราเกิดเป็นมนุษย์ เอา
 อะไรมาเกิด ปฏิสนธิจิตเกิดในไข่ เกิดในครรภ์ เกิดในน้ำคร่ำ เกิดในโอปปาติกะ กำเนิด ๔ กำเนิด
 เหมือนกัน องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า นางสิริมหามายาเป็นพระมารดาขององค์สมเด็จพระ
 สัมมาสัมพุทธเจ้า หลวงปู่เสาร์หลวงปู่มั่นท่านก็มีพ่อแม่เหมือนกัน ท่านก็เกิดมาเหมือนกัน ก็มีพ่อ
 มีแม่ดูแลรักษามา เราก็มีพ่อแม่เหมือนกัน เราไม่มีพ่อแม่หรือมานั่งอยู่เฉยๆ เราไม่มีอุปัชฌาย์ใช้
 ไหม เราก็บวชมาจากอุปัชฌาย์นั่นแหละ แล้วนี่บวชมาแล้วเป็นพระกรรมฐาน ไม่ใช่ลูกศิษย์หลวงปู่มั่น
 หลวงปู่เสาร์ใช้ไหม

เรายังทันหลวงตานะ พวกเรายังทันกันนะ หลวงตาท่านเป็นคนอุปัฏฐากหลวงปู่มั่นเสียเอง
 เป็นคนดูแลตลอด ทันไหม? หลวงปู่มั่นท่านสั่งไว้เลย สั่งสงฆ์ไว้เลย “เวลาต่อไปข้างหน้าให้ฟังท่าน
 มหานะ ท่านมหาดีทั้งข้างนอกดีทั้งข้างใน” ดีทั้งข้างนอกคือดูแลหลวงปู่มั่นมา ดีทั้งข้างนอกคือดูแล
 หมู่คณะที่หนองผือมา คอยดูแลแบ่งปันกัน ทุกอย่างให้สมควรแก่กัน ทุกอย่างให้เสมอกัน ทุกอย่าง
 ให้มีโอกาสภาวณาเหมือนกัน นี่ดีข้างนอก

ดีข้างใน ดีข้างในเพราะอุปัฏฐากหลวงปู่มั่นอยู่ อยู่ด้วยกันสองต่อสองนี่มันโต้แย้งกันด้วย
 คุณธรรมมาตลอด เพราะอะไร เพราะคนมีกิเลสมันต้องมีความเห็นผิดนี่เป็นเรื่องธรรมดา ถ้ามี
 ความเห็นผิด นี่ไง นักรบๆ เรารบกับตัวเราเรารบไม่ไหว เรารบสู้ไม่ได้ เวลารบแล้วเรามีปัญหาขึ้น

ไปเดินไปหาครูบาอาจารย์ของเรา ครูบาอาจารย์ท่านยังแยกแยะให้ ท่านยังบอกว่าเวลาหลวงตาท่าน พุดกับหลวงปู่มัน หลวงปู่มันท่านเป็นพระอรหันต์ ท่านพุดสิ่งใดเป็นความจริงทั้งนั้น

แต่ของเราก็มีของเรา ของเราก็คือเราประพฤติปฏิบัติไป ใครไปปฏิบัติแล้วมันต้องเป็นอย่างนี้ คำว่าปฏิบัติไปแล้วมันไปรู้ไปเห็น ความรู้ความเห็น ความรู้ความเห็นของเรายังไม่สะอาดบริสุทธิ์ ความรู้ความเห็นเรามันยังมีตัวตนเราเจืองานมา มีความรู้ความเห็นเรามันมีตัวตนของเรายึดมันถ้อมมันมา มันก็คิดว่าอย่างนั้นสะอาดบริสุทธิ์ไฉ่ เวลาโต้แย้งกันด้วยคุณธรรม โต้แย้งกันคือโต้แย้งกัน ด้วยธรรม ชมมสากจณา ด้วยคุณธรรม หน้าแตกทุกที แพ้ทุกทีๆ เห็นไหม นี่ไฉ่ เรายังเห็นร่องเห็น รอย เรายังมาทันไฉ่

ถ้าเรามาทันของเรา เวลาเราบวชมาแล้วเราจะไม่ให้กิเลสมันครอบงำ ไม่ให้กิเลสมันหาสิ่งใด มาครอบงำหัวใจเรา ปัดฝุ่นๆ กิเลสมีสิ่งใดมาปัดของเราออก เราต้องมีสติมีปัญญาของเรา ปัดฝุ่น ตลอดเพื่อให้มันสดชื่น เพื่อให้มันแจ่มใส เพื่อให้มันรื่นเริง เพื่อให้มันเผชิญกับความจริง ถ้าเผชิญ กับความจริง งานของพระไฉ่ นักรบๆ รบกับอะไร ก็รบกับอารมณ์เรานี้แหละ รบกับกิเลสตัณหา ความทะยานอยากในหัวใจ ปัจจัย ๔ ๆ ปัจจัยเครื่องอาศัยเห็นไหม ทางคฤหัสถ์เขาก็สั่งเสริมอยู่แล้ว บิณฑบาตเลี้ยงชีพ ที่อยู่อาศัยเราก็มีของเราอยู่แล้ว หน้าทีของเราเผชิญหน้ากับมัน ในทางจงกรมนั่งสมาธิภาวนา ทางจงกรมก็แค่กิริยา แต่จริง ๆ แล้วมันจะทวนกระแสกลับเข้าไปในใจไฉ่ ให้มันเห็น จิตเห็นอาการของจิต จิตเห็นการเคลื่อนไหวของมัน

ถ้าจิตเห็นอาการของจิต จิตเห็นการเคลื่อนไหวของมัน แสดงว่ามันไม่มีฝุ่น เห็นไหมดูสิ เครื่องยนต์ เครื่องยนต์เวลาเก็บไว้ รักษาไว้จนมันเสียหายใช้ไม่ได้ เครื่องยนต์นี้เวลาเขาจะรักษาดูแล มันเขาต้องคอยบำรุงรักษาใช้ใหม่ หัวใจ หัวใจถ้ามันปล่อยไว้ ถ้าไม่ดูแลมัน มีแต่กินอึมันนอนอุ่น มีแต่ศกยภาพ เป็นคนที่เคารพนับถือ มีลูกศิษย์ลูกหาล้อมหน้าล้อมหลัง มันจะตาย

ตายจากคุณงามความดี ตายจากสังขาร ไม่มีสิ่งใดเป็นความจริงขึ้นมาเลย ถ้ามันเป็นคุณงามความดี เป็นสัจจะความจริงขึ้นไป มันไม่ใช่คนล่อมหน้าล่อมหลัง มันมรรคล่อมหน้าล่อมหัวใจ ศีลสมาธิ ปัญญา มันจะมีคุณธรรมในหัวใจอันนั้น ถ้ามันมีมรรคมีผลล่อมหัวใจของเรา เห็นไหมคุณสิมัน บัดฝุ่นไม่ให้เข้ามาใกล้เคียงเลย แล้วมันดูแลของมัน มันพัฒนาของมัน เห็นไหม สว่างไสว มีความร่มเย็นเป็นสุข แล้วมันไปยุ่งอะไรกับเขา ข้างนอกเขาจะเอาความสว่างไสวอย่างนี้มาให้เราได้ อย่างไร แสงของไฟแสงของพระอาทิตย์มันก็อยู่ข้างนอกทั้งนั้น พระอาทิตย์ตกแสงก็ดับ ไฟปิดไฟ มันก็ดับ แสงสว่างอย่างนั้นมันแสงสว่างเพื่อการคมนาคม แสงสว่างนั้นเพื่อความเป็นอยู่ของโลก แสงสว่างของใจเป็นอย่างนั้นไหม

ถ้าแสงสว่างของเรามันเกิดขึ้น ความสว่างไสวกับหัวใจมันเกิดจากไหน มันเกิดจากพลังงานของจิต นี่พุทธะของเรา ผู้รู้มันอยู่กับเรา ให้กิเลสมันครอบงำอยู่เนี่ย ให้มันมีคบอดอยู่เนี่ย เวลาความสว่างไสวก็เป็นสว่างไสวขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เวลาศึกษาธรรมะก็ศึกษาขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เวลาจะเป็นพระกรรมฐานก็เป็นกรรมฐานของหลวงปู่เสาร์หลวงปู่มั่น แต่ของเราเรามีแต่ใจ ให้มันครอบงำอยู่เนี่ย หัวใจนี้ให้มันทุกข์มันยากอยู่เนี่ย แล้วทุกข์ยากอยู่เนี่ยมันได้ อะไรขึ้นมาล่ะ

เราต้องตื่นตัวนะ ตื่นตัว กาลเวลามันล่วงไปๆ เราต้องตื่นตัวขึ้นมาตลอดเวลา ตื่นตัวขึ้นมาเพื่อใคร ตื่นตัวขึ้นมาเพื่อจะรบกับมัน เพื่อจะรบกับกิเลส หน้าที่ของเราต่อสู้กับกิเลส ถ้ากิเลสยังอยู่ในหัวใจ อย่าปล่อยให้เวลามันเคลื่อนไป เสียเวลาเวลามาก ภูษาคติหนึ่งๆ เห็นไหม คุณสิ เวลาหลวงตาท่านอยู่ที่หนองผือ โรคเสียดอก วันหนึ่งคนตายสามคนสี่คน แล้วคนตายทุกวัน ตายเป็นสิบเป็นร้อย แล้วพอมานอนที่ตัวท่าน ท่านบอกยังไม่อยากตาย ถ้าตายแล้วมันยังคาอยู่ เพราะท่านรู้ว่าท่านได้ออนาคา ท่านยังไม่จบสิ้น ท่านเป็นห่วงว่าอย่างไรก็ขอให้สิ้นก่อน ถ้าทำลายกิเลสแล้วจะตายก็ไม่ว่า แต่ตอนนี้มันยังเสียตาย เสียตายที่ว่ามันจะตายก่อน มันจะต้องไปเกิดเป็นพรหม

นี่! คนที่เขาปฏิบัติมันชัดเจนแจ่มแจ้ง มันชัดๆ มันรู้อยู่กับตัวว่าตัวนี้เป็นอะไร ตัวนี้เป็นคนหนา ปุณฺชนคนหนานี้มันก็รู้ว่าตัวหนา ถ้ามันรู้เท่า กัลปยาณปุณฺชนเห็นใหม่ รูป รส กลิ่น เสียง เป็นบ่วงของมาร เป็นพวงดอกไม้แห่งมาร ถ้ามันชำระล้างมันก็รู้ของมัน แต่มันรู้ของมันแล้วมันก็ยังมืดบอด เพราะมันยังก้าวหน้าไม่ได้ แต่ถ้าจิตมันสงบแล้ว เห็นกาย เห็นเวทนา เห็นจิต เห็นธรรมตามความเป็นจริง พิจารณาของมัน เริ่มต้นจับได้ นี่โศคาปัตติมรรค ถ้าโศคาปัตติมรรคมันก็รู้ยู่ว่าเป็นโศคาปัตติมรรค แล้วมันก็คิดเพิ่มให้ว่ามันสูงมันส่ง แล้วมันยังไม่มีการกระทำ ถ้าเวลามันพิจารณาของมันไป เวลามันขาดเป็นโศคาปัตติผลเห็นใหม่ ถ้ามันมีสติปัญญาขึ้นไป ได้ใช้สติปัญญาขึ้นไป เห็นกาย เห็นเวทนา เห็นจิต เห็นธรรมตามความเป็นจริง ให้มันจับต้องละเอียดขึ้นไป มันจะเป็นสภิกทาคามรรค ถ้าสภิกทาคามรรคพิจารณาของมันจนถึงที่สุดแล้วมันจะเป็นสภิกทาภาผล ถ้ามันพิจารณาต่อเนื่องไปเป็นมหาสติมหาปัญญา มันจะจับได้มันก็จับอนาคามรรค ถ้าจับมาแล้วพิจารณาของมัน มันได้สิ้นสุดไปมันก็จะเป็นอนาคาผล แล้วถ้ามันยังจับข้างหน้าไม่ได้ อรหัตมรรคมันยังจับไม่ได้ มันยังรู้ไม่ได้ มันยังเห็นไม่ได้ ถ้าเห็นไม่ได้มันก็เป็นห่วงเป็นใยเห็นใหม่ ถ้าตายไปก็ต้องไปเกิดอีกชาติหนึ่ง ไม่อยากจะตาย อยากจะให้มันสิ้นสุดไปก่อน ถ้ามันสิ้นสุดก่อนจะตายเมื่อไหร่ก็ไม่ว่า

เนีย! เนียมันชัดเจนมันเจนนอยู่ที่ผู้ปฏิบัติ ปัจจัตตัง สันทิภูฏิกโก มันชัดเจนกลางหัวใจ ถ้ามันชัดเจนขึ้นไป นี่ไง เขาถึงว่าวันคืนล่วงไปๆ เราทำอะไรอยู่ เห็นใหม่ ชีวิตมันหมดสิ้นไป ทุกคนต้องตายไปข้างหน้า แต่ถ้ามันสิ้นกิเลสแล้วตายไม่ว่าเลย ดี ตายซะได้จบเรื่อง แต่มันยังไม่สิ้นนะ มันยังไม่มีสิ่งใดเป็นหลักเป็นเกณฑ์ แล้วตายไปตายไปมันก็ผลของวิภูฏะ มันก็เวียนว่ายตายเกิดในวิภูฏะ มันก็กลิ้งไปอยู่อย่างนั้น เราจะให้มันกลิ้งไปอยู่อย่างนั้นนะเธอ เพราะอะไร เพราะเราเห็นโทษของมัน เราถึงมาบวชอยู่นี้ไง เพราะเราเห็นการเวียนว่ายตายเกิดในวิภูฏะ เพราะเราเห็นจิตนี้มันกลิ้งไป มันต้องเวียนไปนี่เห็นใหม่ เพราะเราจับต้นชนปลายไม่ได้

แต่ในปัจจุบันนี้เราเกิดเป็นมนุษย์ มันมีศกยภาพ เพราะอะไร เพราะเกิดมาพบพุทธศาสนา กิ่งพุทธกาลศาสนาจะเจริญอีกหนหนึ่ง สังคมเชิดชู สังคมเขาส่งเสริม แล้วเรามาเป็นนักรบ เรามาอยู่

ท่ามกลางสังคมที่เจริญ สังคมของหลวงปู่เสาร์หลวงปู่มั่นที่วางข้อวัตรปฏิบัติไว้ ที่มันกำลังรุ่งเรือง แล้วเรามีโอกาสได้ประพฤติปฏิบัติ เราจะให้กิเลสมาครอบงำอยู่ทำไม แล้วเราจะให้กิเลสมันมาครอบงำอยู่อย่างนี้หรือ จะไปไหนนี้จะให้คนแห่หน้าแห่หลังให้เขานับหน้าถือตาหรือ แห่หน้าแห่หลังนั้นนะ นั่นนะไปเป็นพรวนเลย ถ้ามันทำผิดพลาดนะไปลงนรกเป็นพรวนเลย จะแห่ไปไหนกัน แล้วเราต้องการอย่างนั้นหรือ เราไม่มีสติปัญญาใช่ไหม

ถ้าเรามีสติปัญญาเห็นไหม นี่ไม่ให้ฝุ่นของกิเลสมันมาครอบงำ อยู่ในที่สงบสงัด อยู่ในที่วิเวก เราจะรบกับกิเลส เราจะรบไม่ใช่ให้ญาติโยมรบ ให้ล้อมหน้าล้อมหลัง เอามาอยู่ข้างเคียง แล้วบอกว่า จะปฏิบัติ แล้วให้โยมปฏิบัติ ให้เขาปฏิบัติ ให้เขารบ ไม่ใช่ เราต้องรบ จิตนี้ต้องรบ ถ้าจิตนี้มีสติปัญญาจิตของเราต้องรบ ถ้ามันทำความสงบได้มันจะสงบเข้ามา ถ้ามันทำความสงบไม่ได้เราก็ต้องชวนขวามมีการกระทำ มันถึงจะเป็นสมบัติของเรา

ถ้ามันเกิดมรรค เกิดศีล สมาธิ ปัญญา มันก็เกิดกับใจของเรา ถ้ามันเกิดจากใจของเรา มันก็เป็นมรรคของเรา มันเป็นมรรคของเรา มันเป็นปัญญาของเรา มันเป็นศีล เป็นสมาธิ เป็นปัญญาของเรา ของเรา เราคือใคร เราคือจิตดวงนี้ ปฏิสนธิจิตที่เวียนว่ายตายเกิดอยู่นี้ ถ้าจิตดวงนี้มันไม่เกิดมรรค เกิดผล เกิดปัญญาขึ้นมา มันจะสำรอกมันจะคายกิเลสจากจิตดวงนี้ได้อย่างไร ถ้ามันคายกิเลสจากจิตดวงนี้ไม่ได้ จิตดวงนี้ก็ต้องเวียนว่ายตายเกิดในวัฏฏะไปไม่มีต้น ไม่มีปลาย

แต่ถ้าผู้ใดประพฤติปฏิบัติตามความเป็นจริง เวลาชำระล้างเห็นใหม่ พิจารณาสังโยชน์ พิจารณาสักกายทฤษฎี วิจิกิจฉา สิ้นพหุปรามาส แล้วมันขาดไป พอมันขาดไปจิตดวงนี้เกิดอีก ๑ ชาติ จากที่มันเวียนว่ายตายเกิดในวัฏฏะ มันเป็นโดยธรรมชาติของมัน โดยที่ใครยับยั้งมันไม่ได้ เพราะมันเป็นตั้จะเป็นความจริงอยู่อย่างนั้น นรกสวรรค์มันมีอยู่โดยดั้งเดิมของมัน การเวียนว่ายตายเกิดในวัฏฏะมันมี ธรรมชาติเป็นธรรมชาติ มันมีของมันอยู่อย่างนี้

ธรรมชาติเป็นธรรมชาติเพราะมันเป็นธรรมชาติในวัฏฏะ กามภพ รูปภพ มันเป็นของมันอยู่อย่างนี้ ถ้าธรรมชาติเป็นธรรมชาติก็เป็นอย่างนี้ การเวียนว่ายตายเกิดก็เป็นธรรมชาติอันหนึ่ง ฉะนั้นสิ่ง

ที่จิตนี้ถ้ามันยังไม่ได้มีสิ่งใดเป็นคุณธรรมในหัวใจ มันก็เวียนว่ายตายเกิดในวัฏฏะ ไม่มีต้นไม่มีปลาย แต่เวลาเราเกิดมาๆ เป็นมนุษย์ เกิดมาพบพุทธศาสนา แล้วเรามีการประพฤติปฏิบัติ เวลาจิตเราสงบ แล้วเราเกิดปัญญาของเรา ปัญญาของเรานี้เกิดมรรคของเรา มรรคของเราพิจารณาของเรานี้มันปล่อยๆๆ เราก็รู้ว่ามันปล่อยๆๆ มันปล่อยแล้วมันมีอะไรเหลือ มันปล่อยแล้วมันมีอะไรเป็นข้อ
ตอบ

ไปทำธุรกรรมทางการเงินนะมันยังต้องจ่ายเขา เขาถึงวางบิลมามันถึงจะจบ ไอ้ที่มันมีอะไร เป็นสิ่งตอบสนอง มันมีอะไรเป็นเครื่องบอก มันพิจารณาแล้วมันเหลืออะไร อะไรขาดไป อะไรอยู่ อะไรไม่มี อะไรมี แล้วมันมีอย่างไร เหลืออย่างไร ขาดอย่างไร แต่เวลามันเป็นความจริงมันขาด!
เกิดอีก ๗ ชาติ มันรู้ได้อย่างไร มันรู้ได้อย่างไรว่าเกิดอีก ๗ ชาติ

เวลาเวียนว่ายตายเกิดในวัฏฏะนี้ไม่รู้เลยนะ เวียนในวัฏฏะนี้ไม่รู้เลยว่าต้นปลายเป็นอย่างไร แต่เวลาสักกายทิฐิ วิจิกิจฉา สีลัพพตปรามาสขาด มันถึงวางกลางหัวใจ อีก ๗ ชาติเท่านั้น จากที่ไม่มีต้นไม่มีปลาย แล้วเหลืออีก ๗ ชาติเท่านั้น แล้วเห็นใหม่ มันจะชวนชวายุใหม่ มันจะเป็นความจริงใหม่ ถ้าเป็นพระโศคฉบับจริงๆ เขาจะมีสติมีปัญญา เขาจะอยู่ในคุณธรรม เขาไม่ใช่โศคา ถ้าโศคา แล้วมันเหลวแหลก โศคานะเขาเอาไว้ผสมอาหาร ผสมกับน้ำสละมันก็เป็น ไอศกรีม ถ้าผสมกับเหล้า เห็นใหม่ โศคานี้เขาเอาไว้ผสมเป็นอาหาร อย่างนั้นสำมะเลเทเมา โศคฉบับอย่างนั้นไม่มีประโยชน์ มันเป็นโศคฉบับ โศคาที่เขาไว้ผสมอาหารนะ มันไม่จริง

ถ้ามันจริงมันจะมีสติมีปัญญา คนเรานะจะเกิดอีก ๗ ชาติ คนที่เวลาเวียนว่ายตายเกิดในวัฏฏะ ไม่มีต้นไม่มีปลาย มันมีติดบอด แต่คนเรานะมันเห็นหนทาง ในธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอกพาดกระแสด จิตนี้พาดกระแสดแล้ว ถ้าจิตนี้พาดกระแสดพาดสู่สังขาร อนาคตต้องสิ้นกิเลสแน่นอน แต่ถ้ายังปล่อยให้ฝุ่นของกิเลสมันครอบงำ มันจะเริ่มตันที่ไหน มันจะไปจบลงที่ไหน แล้วมันจะไปรู้อะไร นี่ไงผลของวัฏฏะๆ ผลของวัฏฏะคือผลของเวรของกรรม ผลของวัฏฏะไง แล้วให้คนล้อมหน้าล้อมหลัง ไปไหนก็แหกกัน ไปนะ แหกกันไปนั้นนะมันจะลงกันไปทั้งขบวนเลย

มันเป็นมรรคเป็นผลตรงไหน มันเป็นมรรคเป็นผลในพุทธศาสนาตรงไหน องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าให้ทุกข์มวลเสนาสน์ ให้เข้าสู่ที่สงบสงัด องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอกให้เข้าสู่จิตของตน พยายามรื้อค้นหาพุทธะ ผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้เบิกบาน ไม่ใช่จัดขบวนแห่ แห่กันไป แห่กันมานั้นแห่ข้างนอกนะ แล้วถ้าหิมเกริมในใจก็ฝุ่นใง ฝุ่นของกิเลสครอบงำใจ มันครอบงำหัวใจนั้นนะ มันเป็นประโยชน์กับใคร ถ้ามันเป็นประโยชน์เห็นไหม

ฉะนั้นเราต้องตื่นตัว อย่าให้ฝุ่นของกิเลส ฝุ่นของมันคือผลของมันใจ ผลของความคิด ผลของอารมณ์ ผลของความปรารถนา ถ้ามันเป็นอากาศมันก็เป็นฝุ่นเป็นผงไปครอบงำหัวใจ ถ้าฝุ่นอย่างนี้มันครอบงำหัวใจเราจะล้มเหลว แต่ถ้าเรามีสติมีปัญญา ปิดออกด้วยศีล ด้วยสมาธิ ด้วยปัญญา ถ้าด้วยศีล ด้วยสมาธิ ด้วยปัญญานะ ปิดฝุ่นอย่าให้ครอบงำใจนี้ ใจนี้ต้องอาจหาญ ต้องรื่นเริง เราต้องเข้มแข็งแล้วเราพยายามต่อสู้กับเรา

เราบวชมาแล้ว บวชมาเป็นนักรบ เราบวชมาเป็นนักรบนะ ศากยบุตรพุทธชินโรส เป็นบุตรขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า จะรบกับกิเลสตัดหาความทะยานอยากของเราเอง จะรบกับกิเลสในหัวใจดวงนี้ สังคมหรือสิ่งมีชีวิตต่างๆ มันเป็นเรื่องของเขา เขาทำดีก็ได้ดีของเขา เขาทำชั่วก็เป็นความชั่วของเขา แต่ของเรา ของเราเรานะมีสติมีปัญญา เราจะจริงจังกับเรา เราจะค้นคว้าหากิเลสของเรา แล้วเราจะรบกับมัน เราจะเป็นนักรบรบกับกิเลสของตัวเอง เอาใจของใจไว้ในอำนาจของเรา เอวัง